

aici înseamnă acorduri cromatice grave, punctate, înviorate (citeodată simbolic) de pete calde de culoare. Alături de decor, am fi dorit mai prezentă contribuția fondului sonor, o localizare precisă și amplă — așa cum indica piesa.

Dintre interpreți, se cuvine amintită, în primul rând, Anda Caropol (Natașa). E bine că măcar mai târziu, și chiar la 60 de kilometri de Capitală, Anda Caropol și-a aflat rolul apt să-i releve certele și multiplele calități interpretative, unele latente pînă acum. Jocul ei se remarcă prin firesc și frăgezime sufletească, prin spontaneitate și umor, prin farmecul neșpus al tonurilor. Natașa se dezvăluie treptat și, de sub aparențe și cochetărie, apare o față obișnuită, dar de o demnitate neobișnuită (aspră, mînioasă, cînd bărbatul o acuză pe nedrept) și de o cuceritoare generozitate. Un gest furios devenit imediat tandru, o privire vioaie sau îndurerată, o tăcere cu mișcări lente, parcă nepăsătoare, sînt mijloace cu care actrița știe să-și facă mereu emoționant rolul, să-l împlinească și dincolo de cîvinte.

În partitura lui Nicolae Dinică — Evdokimov —, scenele de dragoste cele mai izbutite sînt alternanța supărărilor cu împăcările. Ce ni se pare că n-a obținut pe deplin actorul este imaginea integrală, comunicabilă a personajului. El a fost

„un pic ironic, un pic serios”, orb în gelozie, avîntat, iritabil ca îndrăgostit, pasionat pentru munca lui, dar cumva „pe feli”, pe momente (e drept că și construcția dramatică nu l-a ajutat). De asemenea, un grăunte de umor se cere neapărat. Dar toate aceste neîmpliniri se pot remedia pe parcurs, interpretul neavînd de acum încolo decît să sintetizeze și să șlefuiască.

Cu o apreciabilă putere de interiorizare și dezlănțuire se dovedește înzestrată Vivi Popescu (Ira), nostimă în gelozia ei furioasă și feminină. Eugenia Laza o portretizează pe Galea: rigidă și acră, frămîntată de dragoste, dar și de egoism, în pragul întristător al unei îmbătrîniri timpurii; iar Eugenia Balaure, cu hazul ei recunoscut, este o ziaristă curioasă și intimidată, nu prea isteată, dar activă și pusă pe treabă. În restul distribuției, Ion Anghelescu-Moreni (Semionov), George Stilu (Felix), Mircea Cosma (Karțev), C. Drăgănescu (Vladik) își caracterizează cu mai multă sau mai puțină insistență personajele, dar mai ales fără prea mult relief, fără amănunte particulare distincte.

Cu noul său spectacol *104 pagini despre dragoste*, realizat cu o distribuție aproape în întregime tînăra — inclusiv regizorul —, teatrul din Ploiești făgăduiește o reală redresare a capacității sale artistice.

Ion Cazaban

• „ALERGĂTORUL ȘCHIOP” de Iosif Bîta *

Universul spiritual din ce în ce mai bogat al țăranului de azi, noile, multiplele și complexe înfățișări pe care le ia, în etapa actuală, conflictul dintre vechea mentalitate individualistă și noua conștiință socialistă, noile relații umane sta-

bilite constituie un material de viață considerabil, plin de interes, încă nu deplin investigat de autorii noștri dramatici.

O încercare recentă de aducere în scenă a unor eroi-țărani este piesa lui Iosif Bîta, debutant în dramaturgie — *Alergătorul*

* Regia: Ion Iacob. Scenografia: Vîgh Istvan. Distribuția: Elena Sterielescu (Buna); Dorina Păunescu (Lae); Dorina Alexe-Popescu (Petra); Ion Schimbischi (Ion Busa); Cezar Teodoru (Pavel); Sică Stănescu (Pătru); Stelian Preda (Simion).

Elena Sterielescu (Buna) și Ion Schimbischi (Ion Busa)

șchiop. Ceea ce urmărește să surprindă autorul în această piesă este efortul de depășire a unui mod de a gândi învechit, rutinier, în munca de conducere a unei cooperative agricole de producție, în contradicție cu cerințele de modernizare în exploatarea acestui sector economic. Ion Busa, eroul central al piesei, fostul președinte al unei cooperative agricole, culcat pe laurii pe care i-a câștigat fără prea multă trudă, a nesocotit părerile oamenilor, n-a fost receptiv la cerințele de înnoire a metodelor de muncă, luându-și ca deviză un adagiu bătrânesc: „rarul umple carul”. Gospodăria pe care a condus-o a bătut de aceea pasul pe loc și a fost lăsată în urmă. Pentru toate aceste păcate a fost criticat și nevoit să lase locul altuia, mai vrednic, lui Pavel. Înviățbit, ar-

țagos ca un „țap furios”, fostul președinte s-a apucat de băutură; munca de brigadier ce i-a fost încredințată, în urmă, n-a îndeplinit-o cum trebuie; a început să-și bată soția și băiatul; a părăsit satul. Cuprins, însă, de păreri de rău, se întoarce după o vreme în sat, cu gustul amar al unei înfringeri și cu dorința vagă de a pune din nou umărul la muncă. Cu acest eveniment începe, propriu-zis, desfășurarea *pe scenă* a conflictului. Preistoria piesei — faptele care au declanșat conflictul — este, după cum se vede, ordonată pe o tramă puțin originală (președintele infumurat, criticat, neîmpăcat cu critica), fără o încărcătură dramatică deosebit de nouă. Autorul folosește însă antecedentele eroului ca premisă, ca resort declanșator al interesului dramatic. Epilogul evenimentelor

de care am vorbit i s-a arătat, pe bună dreptate, mai plin de forță revelatoare; de aceea, el a încercat să-și concentreze atenția asupra mișcărilor sufletești ale lui Ion Busa, din momentul în care îl află în pragul înțelegerii greșelilor sale, în pragul hotărârii de a se îndrepta. Iosif Bita, a intenționat, așadar, să urmărească și să ne prezinte o dramă a recuperării etice și sociale. Din păcate, n-a reușit decât parțial să dea relief psihologiei eroului său, caracterizat prea sumar, mai mult sub unghiul complexelor înfringerii sale și mai puțin sub acel al procesului transformării. Principalul oponent al lui Ion, în piesă, Pavel, noul președinte, apare și el unidimensionat, de o factură didacticistă, iar conflictul piesei, așezat doar pe umerii acestor două personaje, nu are suficientă forță dramatică, cu atât mai mult cu cât, în cea de-a doua parte a piesei, acțiunea se risipește pe coordonate lăaturalnice, o anodină intrigă de dragoste luind, în fond, locul problemei în discuție. Autorul a pierdut astfel pe drum (sau a ocolit) o dezbatere vie, directă, care ar fi putut, prin aducerea în scenă a unei tipologii mai bogate, să ilustreze, cu mijloace efectiv dramatice, mai pregnant, mai nuanțat, creșterea conștiinței socialiste a maselor, restructurările morale, pătrunderea lor de sensul noilor prefaceri, de simțul răspunderii și solidarității colective.

Regizorul spectacolului (Ion Iacob) a intenționat să imprime dezbaterei un ton grav, să pună accentul pe dezvoltarea psihologică a conflictului, să ridice tensiunea dramatică a piesei, să sublinieze momentele lirice. Rezultatele, din nefericire, nu au fost nici aici totdeauna pe măsura in-

tențiilor. Uneori, acțiunea se desfășoară într-o tensiune oarecum artificială (o parte dintre interpreți sînt crispați, fac apel la un joc puțin interiorizat, care deposedează întîmplările dramatice de autenticitate). Momentele lirice ale piesei se realizează cîteodată într-un diapazon fals (sînt în spectacol cîteva scene de un patetism căutat, forțat). Tonul apropiat de retoric folosit de Ion Schimbischi (Ion Busa) este în dezacord cu caracterul piesei. De aceea, interpretul n-a izbutit să scoată pe deplin în relief procesul clarificării eroului. Cezar Teodoru, mai firesc, a fost mai aproape de rol în Pavel, mai convingător. O prezență discretă, Elena Sterielescu în Buna. Rolul Petrei, fiica lui Ion Busa, s-ar fi cerut, poate, construit pe alte coordonate decît pe cele ale jocului Dorinei Alexe Popescu: mai puțin aspră, cu mai multă candoare, mai nuanțat. Sică Stănescu în Pătru — fiul lui Pavel — joacă cam „în general”. Stelian Preda (Simu) s-a străduit, cu bune rezultate, să confere consistență dramatică unui rol episodic, superficial realizat dramaturgic. Dorina Păunescu (Lae Busa) evocă, în cîteva momente mai bine realizate, farmecul și elanurile copilului care-și atestă bărbăția cu buletinul nou-nouț din buzunar și-și măsoară visurile cu studiul și munca pentru însușirea unei profesii.

Decorul (Vigh Istvan), sărac, nesugestiv, fără virtuți artistice. Costumele, convenționale, într-o paletă cromatică redusă. Lumina, inabil folosită, cu dese și nejustificate schimbări de intensitate, nu favorizează o bună vizionare a spectacolului.

Ilie Rusu